

— Не! Тукъ ще останешъ!

Малкото щъркелче се сви отъ мжка. Неговитѣ пера току що никнѣха, крилцата му бѣха слабички, крачката тънки и треперятъ. То гледаше съ влажни очи голѣмитѣ си братя и писукаше отъ мжка.

Единъ день то се учуди: изъ синьото небе летѣха много щъркели; перата имъ свѣтѣха отъ слънцето, якитѣ имъ крила шумѣха високо надъ него. Всички се виеха, тракаха, говорѣха. Неговитѣ родители ги нѣмаше въ гиѣздото, нѣмаше и голѣмитѣ му братя. Тѣ се виеха щастливо изъ бистрата синевина, разговаряха помежду си за далечнитѣ страни; а малкото се попривдигна въ гиѣздото, погледна съ мжка яснитѣ простори, планинитѣ, които се синѣеха далече, и, обзето отъ силно желание да догони другитѣ, скочи отъ гиѣздото. Незаякналитѣ му крила запърхаха нѣколко пжти, но изведнажъ се отпуснаха отмалѣли, свиха се и то полетѣ съ писъкъ къмъ земята. Падна въ една мочурлива ливада и отъ болка затрака.

Огледа се — бѣше цѣло изцапано отъ калната вода, бѣлитѣ му пера се изгубиха, отъ човката и гърдичкитѣ се стичаше рѣдка калъ. То направи нѣколко крачки изъ ливадата, затрепера и изведнажъ си спомни за другитѣ, които радостно летѣха изъ чистото небе. Повдигна жаловито глава и затърси майка си.

Небето бѣше тихо, синьо и слънчево; само разкжсани паяжини се носѣха бавно по него. Изъ въздуха полѣка се спущаше надолу едно бѣло перо и падна предъ слабото щъркелче. Заплака то, затрепера въ ливадата, като видѣ, че нѣма никого изъ въздуха, че всички сж отлетѣли.

— Оставиха ме самичко — повтаряше то — какъ не ги дожалѣ! Господи, какъ не ги дожалѣ!

Направи още нѣколко крачки, глътна една мѣничка жаба, спрѣ, огледа се. Пусти ливади, утихнали полета, пусто, утихнало небе. Ни щъркели горе, ни хора доле.